

Opis bibliograficzny: Wincenty Dunikowski, bez tytułu [fragmenty tekstów z lat 1973-1978], *Wincenty Dunikowski*, broszura, Foto-Medium-Art, Wrocław 1980, [s. nlb.]

Uwagi:

Słowa kluczowe: fotomedializm, Foto-Medium-Art

Tekst:

Artyści inercyjnie radzą sobie z odbiorcą, tworząc sztukę niezrozumiałą, vice versa: odbiorca po czasie poradzi sobie z percepcją każdej propozycji. łatwiej jest jednak manipulować przedmiotami które przypominają sztukę.

Duniko 74

Poszukiwanie własnego miejsca w sztuce
miejsca dla własnej sztuki
sztuki dla własnego miejsca
etc.

wraz z całym socjologicznym bagażem zakreśla obcy mi obszar penetracji artystycznej, obcy – gdyż wymaga jednolitej postawy. Uważam, że sztuka pojęta jako przestrzeń daje szansę wielowektorowej aktywności – od realizacji do demaskowania przyczyny, która ją sprowokowała.

Przestrzeń sztuki jest środowiskiem świadomej i nieświadomej aktywności poznawczej i wytwórczej, nie wymagającej obiektywnego uzasadnienia. Jest ograniczona pojemnością percepcyjną i nieskończoną chłonnością języków i ilością możliwych kombinacji. Istotą wszelkich działań artystycznych niezależnie od różnic programowych jest atrakcyjność: przekazu (formy), potrzeby, poszukiwania.

Manifestowanie stymulatorów i sensu aktywności, identyfikowanie kreacji, pokazuje”

- a) fakt, że kryteria dotyczą malarstwa, muzyki, literatury etc. a nie SZTUKI
- b) zwrotną zależność rzeczywistości i sztuki
- c) ujawnia, że sztuka „odbywa się” na bazie konsekwencji lub opozycji do minionego

- d) konieczność stałego przystosowywania do danej chwili znaczeń: podmiot, proces, kreacja, przedmiot, odbiorca
- e) konieczność stałego dostrajania do danej chwili języków i znaczeń przez sztukę stworzonych, wchłoniętych, wchłanianych i tworzonych.

W praktyce włączam w przestrzeń sztuki co JA CHCĘ i jak JA CHCĘ. Stąd między innymi bierze się moja nieprogramowa ruchliwość we wszelkich mediach – żadnego nie fetyszyzuję.

Wartością nadrzędną jest istnieć w potocznej świadomości.

Uchwycenie, bądź wyselekcjonowanie zjawisk, które są mgnieniem i opierały się sztuce przez swoją powszechność i błahość, satysfakcjonują moją skłonność do zaprzeczania i przewrotności.

Tę rejestrację stanów ulotności nazywam SZTUKĄ CHWILI – SZTUKĄ MGNIENIA. Jest ona konsekwencją tekstów, w których starałem się uświadomić wzajemny stosunek zmysłów, pojęć, czynności i wyobraźni, oraz doprowadzić do końca logiczno-werbalną „grę” między przedmiotem, podmiotem i odbiorcą.

„informację, którą czytasz możesz: niekreować, kreować, odwołać kreację jako artystyczną” –
DUNIKO 73

(z tekstów 1973-1978)